

ANASTASSIA HELLE SPENNER

SJÆLENS
KALD

ANASTASSIA HELLE SPENNER

Sjælens kald

Forfatterskabet.dk

Sjælens kald

Af Anastassia Helle Spenner

© Forlaget Forfatterskabet.dk 2020

1. udgave, 1. oplag 2020

Grafisk tilrettelægning: Mons René Andersen Redaktør:

Morten Ellemose

Fotograf: Michael Spenner

Forlaget Forfatterskabet.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, elektronisk, fotografisk og anden gengivelse eller kopiering fra denne bog eller dele deraf er kun tilladt efter forudgående skriftlig aftale med forlaget. Undtaget herfra er korte uddrag til brug i anmeldelser samt kopiering på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer, der er nævnt i aftalen.

www.forfatterskabet.dk

Denne bog er skrevet i kærlighed.

Til mit ufødte barn.

*Til min mor, som var her for kort tid
til at lære at lytte.*

Til min far, som fór vild.

*Til min elskede Michael, der som en
sand Pilgrim har gennemlevet sin lange
vandring gennem Skyggernes dal for at
skærpe sin evne til at lytte.*

Villa Gress

September, 2018

Det er på tide at gå til ro efter en lang, begivenhedsrig dag, som jeg har tilbragt i arbejdsrefugiet Villa Gress.

Elsa Gress, som mange i samtiden tænkte på som den rædselsfulde dame med papegøjen på skulderen, havde soveværelse i rummet ved siden af det rum, som i nogle få dage er mit.

I dette hus delte hun sit liv med sin mand, kunstmaler Clifford Wright, med sine børn og med de mange kunstnere, som kom fra hele verden for at tage del i det kreative univers, som værtsparret skabte.

Da Elsa fik kræft, blev hun ved med at skrive frem til sin yderste dag. Clifford Wright døde 11 år senere lige herude på trappen op til huset. To modsatrettede livsformer, som fandt sammen og skabte deres egen form for harmoni.

Jeg har givet mig selv et skriveretreat som en god og kærlig start på at skrive denne, min første bog.

Bogen er kommet til mig som et Sjælekald. Den vil skrives, jeg kender titlen, derudover er jeg blank.

Jeg ved ikke, om jeg kan skrive, om jeg har en stemme, og hvis jeg har, hvordan jeg så finder den.

Jeg ved absolut intet om, hvordan man skriver en bog. Jeg har bare drømt om det, siden jeg sad ved mit lille skrivebord og drømte om at arbejde på kontor, når jeg blev voksen.

Det tog mig et hav af år at forstå dette minde, som har meldt sig igen og igen, indtil jeg var parat til at fortolke det rigtigt, at sidde i mit skriverum med pen mod papir. Jeg takker det vedholdende minde for at hjælpe mig med at komme i mål.

Jeg er fyldt op af ord og indtryk fra dagen. Tvivler på, at sønnen vil komme mig i møde, men det er på tide at gå til ro.

Da jeg vågner, skimtes månens krævende lys imellem bladene på de ældgamle træer, som engang blev hentet hjem fra fjerne lande for at udgøre hver sit bidrag til skabelsen af den romantiske have.

Jeg må op og finder vej igennem de månebelyste rum i det store hus, som føles så velkendt og hjemligt. Alt står dirrende stille omkring min krop, som bevæger sig langsomt og søgende op ad trappen.

Mine tanker står på spring, og i det sekund jeg sætter mig i det store rum, som mere ligner en stue end et badeværelse, får jeg vished. Jeg vil fortælle min egen historie til mit ufødte barn.

Jeg finder tilbage til mit rum, tænder lys og sætter mig ved det store skrivebord. Jeg åbner mit skriveskuffe. Ser

på de tynde linjer, som irriterer mig. De holder papirets åbne vidder indespærret. Men i dag vil jeg overvinde min modstand og tænke på de fine linjer som mine hjælpere.

Jeg går i gang med at skrive og ser forundret på de ord, som flyder ud af min pen:

*Er havets dyb da ikke blot en afspejling
af Jordens rige, mangfoldige liv
og Himmelrummets uendelige vidder?*

*Hvis det er sandt,
kan jeg i fred og kærlighed overgive mig
til fordybelsens nedadgående, udvidende hvirvelstrøm.*

Budskabet er en åbningsceremoni designet til mig, og jeg overgiver mig til ordenes verden.

To dage senere tager jeg hjem med min nyfødte stemme.

Til mit ufødte barn

Jeg har levet mange liv før dette, som har været fyldt med børn. Mine egne og andres, som jeg skulle tage vare på.

I dette liv erklærede jeg meget tidligt overfor mig selv, at jeg aldrig ville have børn. Erklæringen var ledsaget af en afklaret følelse, som normalt ikke finder plads i så ny en krop.

Ikke desto mindre var det sandheden for mig dengang som nu, hvor jeg ikke længere kan få børn.

Jeg forestiller mig, at du, mit ufødte barn, sørger eller undres eller har en masse spørgsmål, når du hører dette. Derfor vælger jeg at fortælle min historie til dig.

Jeg ser for mig, at vi sidder sammen i et hyggeligt, lyst og højloftet rum i et hus med masser af plads. Omgivet af en frodig have, som vi går tur i, når vi har brug for en pause i fortællingen.

Mine indre billeder er påvirket af, at det er blevet efterår, nu hvor jeg skriver dette til dig, og det er forbundet med dyb sorg, at vi aldrig kommer til at mødes og sidde sådan sammen.

Jeg håber, at du, efter at have hørt min fortælling, forstår, at det var mit allervigtigste Sjælekald ikke at bringe dig til verden.

Hvis jeg havde bragt dig til verden, ville jeg have gjort, hvad der stod i min magt for at nære og beskytte dig. Du ville være blevet mit ét og alt, og jeg ville have dedikeret mit liv til dig, så du aldrig skulle opleve at føle dig uelsket eller svigtet.

Du ville indimellem føle dig overvældet af al min kærlighed til dig, for så meget mor er der ingen, der kan tåle.

I al den tid jeg ville bruge på at støtte dig på din rejse, ville jeg udsætte mig selv.

Det ville på et tidspunkt blive for sent for mig, og jeg ville så let som ingenting blive kapret af den kynisme og bitterhed, som ligger dybt forankret i blodlinjerne i min slægt.

Jeg er vokset op i et brutalt, solformørket miljø uden ilt til nogen form for normal vækst.

Jeg kom ind i dette liv med vished om, at jeg for at kæmpe mig op og ud af mørket måtte vælge udviklingen af min egen Sjæl over alt andet.

Lyst til at læse hele bogen?

Så klik forbi vores hjemmeside

www.leadershipbyheart.dk

